

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobce **F [REDACTED] H [REDACTED]** nar. **[REDACTED]** bytem **[REDACTED]** zastoupeného Mgr. Tomášem Zarázem, advokátem se sídlem U Radbuzy 4, 301 00 Plzeň, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČ 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o zaplacení **49.225,50 Kč s příslušenstvím**

takto:

- I.** Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci 2.555,30 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení p.a. z částky 2.555,30 Kč od 16. 2. 2014 do zaplacení a 8,05 % úrok z prodlení p.a. z částky 3.233,50 Kč od 16. 2. 2014 do 25. 2. 2014, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku
- II.** Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 46.670,20 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení p.a. z částky 46.670,20 Kč od 16. 2. 2014 do zaplacení a s 8,05 % úrokem z prodlení p.a. z částky 52.459,- Kč od 16. 1. 2014 do 15. 2. 2014, se žaloba **z a m í t á**.

- III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 38.622,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Záraze, advokáta se sídlem U Radbuzy 4, 301 00 Plzeň, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se svou žalobou ze dne 5. 2. 2014 nejprve domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 52.459,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení z této částky od 16. 1. 2014 do zaplacení s odůvodněním, že usnesením Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Městské ředitelství policie Plzeň, Územní odbor služby kriminální policie a vyšetřování, ze dne 17. 4. 2013, č.j. [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro spáchání zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Usnesením Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 19. 3. 2013 byl žalobce vzat do vazby. Žalobce podal stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, na základě které bylo usnesením Okresního státního zastupitelství Plzeň-jih ze dne 22. 3. 2013, č.j. [REDAKCE] trestní stíhání žalobce zastaveno, současně byl žalobce propuštěn na svobodu. Žalobce byl stíhán nezákonně. Žalobce byl omezen na svobodě od [REDAKCE] do [REDAKCE], tj. 7 dní. Žalobce je zaměstnán u paní J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] která je provozovatelkou restaurace [REDAKCE]. Za dobu, kdy byl žalobce omezen na svobodě, mu vznikla škoda ve formě ušlého zisku ve výši [REDAKCE] - Kč od [REDAKCE] do [REDAKCE] a ve výši [REDAKCE] Kč od [REDAKCE] do [REDAKCE] ve smyslu § 30 zákona č. 82/1998 Sb. Žalobce se tak domáhá náhrady škody v podobě ušlého zisku ve výši [REDAKCE] - Kč. Zároveň žalobce žádá náhradu nemajetkové újmy ve výši 25.000,- Kč za nezákonné trestní stíhání a ve výši 25.000,- Kč za nezákonnou vazbu. Žalobce byl na základě přibližného popisu vytipován jako pachatel zvláště závažného zločinu, který se měl odehrát několik kilometrů od obce, kde bydlel. Byl zadržen ve svém zaměstnání, umístěn do cely předběžného zadržení, obviněn a následně vzat do vazby. Orgány činné v trestním řízení zcela ignorovaly markantní odlišnosti mezi popisem údajného pachatele a žalobce a absenci jakýchkoli dalších důkazů svědčících proti žalobci, jakož i navrhované svědky. Žalobce vnímá omezení osobní svobody jako zvláště závažný zásah do jeho základních práv a svobod. Současně je třeba zmínit dramatické články s titulky jako například [REDAKCE] a [REDAKCE]. Tyto články byly napsány na základě informací sdělených ze strany orgánů činných v trestním řízení a byly zveřejněny ve všech regionálních a celostátních médiích a dokonce byly doplněny o videozáznam rozhovoru s údajně poškozenými dívkami. Novinové články žalobce sice přímo nejmenují, pro místní obyvatele a blízké žalobce bylo v kontextu zadržení žalobce zcela zřejmé, v jaké souvislosti k němu došlo. Žalobce tak nebyl pouze bezdůvodně držen týden ve vazbě, kde prožíval pocity strachu a obav o svou budoucnost, ale byl poškozen před jeho blízkými a jeho zaměstnavatelem, kterým musel vysvětlovat okolnosti svého zadržení. Žalobce byl v minulosti soudně trestán a lze tedy namítnout, že zásah do pověsti žalobce nebyl takového charakteru, jako v případě osoby dříve netrestané. Je však třeba poukázat na skutečnost, že žalobce se dříve dopouštěl

pouze drobných přečinů, případně fyzických konfliktů s příslušníky Policie ČR. Charakter trestné činnosti, ze které byl v tomto případě obviněn, je však zcela jiného charakteru, kterému navíc přidává další rozměr jeho mediální prezentace, zvláště citlivě pak bylo veřejností i okolím žalobce vnímáno, že údajnými oběťmi měly být dvě nezletilé dívky ve [REDAKCE] které si s největší pravděpodobností celý útok vymyslely, když si hrály v [REDAKCE].

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že žalobce u ní dne 15. 8. 2013 uplatnil nárok na náhradu ušlého výdělku ve výši [REDAKCE] Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 50.000,- Kč. Žalovaná žalobci poskytla náhradu za ušlý výdělek ve výši 1.483,50 Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 1.750,- Kč. Žalobce byl v době vzetí do vazby zaměstnán u paní J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] která potvrdila, že u ní byl zaměstnán od [REDAKCE] do [REDAKCE] [REDAKCE] za tuto dobu mu nebyla vyplácena mzda z důvodu jeho nepřítomnosti na pracovišti. Dle potvrzení žalobci náležela čistá měsíční mzda ve výši [REDAKCE] Kč, za uvedené období by žalobci náležela mzda ve výši [REDAKCE] Kč. Žalobci ušel zisk za 5 dní, čistý denní příjem žalobce je [REDAKCE] Kč, výše ušlé mzdy za uvedené období činí [REDAKCE] Kč. Žalovaná nemá za prokázané, že žalobci ušel zisk za dny [REDAKCE] až [REDAKCE]. Žalovaná konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Toto konstatování se vzhledem ke stavu věci jeví jako dostatečné. Žalovaná vyslovila panu H. [REDAKCE] omluvu za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení, v jehož důsledku bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o zahájení jeho trestního stíhání, žalovaná pokládá omluvu za dostatečnou, když za formu zadostiučinění v morální rovině lze považovat také rozhodnutí o odložení věci. Z novinových článků je patrné, že je v nich uvedeno, že pachatelem je [REDAKCE] letý muž s kriminální minulostí. Žádná bližší identifikace osoby pachatele v člancích uvedena není, z tohoto velmi obecného popisu nelze usuzovat, že je zřejmé, že pachatelem tam uvedeného skutku je žalobce. Žalobce byl [REDAKCE] x soudně trestán, z toho [REDAKCE] x pro majetkovou trestnou činnost a odsouzen k trestu odnětí svobody. Žalobce do protokolu o výslechu obviněného uvedl pouze to, že to, co je mu kladeno za vinu, není pravda a dále využil svého práva nevypovídat. Stručnou výpověď podal až při vazebním řízení. Ačkoliv žádost žalobce uplatněna u žalované neobsahuje žádný konkrétní nárok ve vztahu k vazbě, vzhledem k tomu, že žalobce v žádosti skutečnost vazby několikrát zmiňuje, posoudila žalovaná žádost také jako nárok na poskytnutí zadostiučinění z titulu vazby dle § 9 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Vzhledem k bohaté kriminální minulosti a způsobu života žalobce žalovaná pokládá za dostatečné zadostiučinění za vazební stíhání 250,- Kč za den, za 7 dní vazebního stíhání žalovaná přiznala zadostiučinění ve výši 1.750,- Kč. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

Podáním ze dne 28. 4. 2014 vzal žalobce svou žalobu částečně, co do požadavku na zaplacení 3.233,50 Kč, zpět, neboť tuto částku mu žalovaná uhradila dne 25. 2. 2014. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. dubna 2014, č.j. 10C 26/2014-43 bylo řízení v tomto rozsahu zastaveno.

Ze spisu Okresního státního zastupitelství Plzeň-jih, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že usnesením policejního orgánu Policie ČR, KŘP Plzeňského kraje, Městské ředitelství policie

Plzeň, územní odbor SKPV Plzeň ze dne 17. 3. 2013, č.j. [REDAKCE] bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že dne [REDAKCE]

[REDAKCE] Žalobce podal v březnu 2013 stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, Okresní státní zastupitelství Plzeň-jih usnesením ze dne 22. 3. 2013, č.j. [REDAKCE] zrušilo napadené usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání. Usnesením Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 19. 3. 2013 byl F [REDAKCE] H [REDAKCE] vzat do vazby z důvodu uvedeného v § 67 písm. c) trestního řádu. Z protokolu o vazebním zasedání u Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 19. 3. 2013 vyplývá, že žalobce jako své zaměstnání uvedl, že má pracovní smlouvu ze dne [REDAKCE], je zaměstnán v restauraci [REDAKCE] jako [REDAKCE] od [REDAKCE]. Uvedl, že pracovní doba měla být od pondělí do pátku od 6 do 15 hodin, plat je mu vyplácen každý den po skončení směny, v sobotu a v neděli nepracuje. Bere zhruba [REDAKCE]- Kč na ruku každý den, zbytek dostává vždycky k 15. dni v měsíci. 16. měl jít do práce vyměnit z fritézy olej a uklidit kuchyň po týdnu, viděla ho tam servírka, její příjmení neví. Z protokolu o zadržení osoby podezřelé ze dne [REDAKCE] vyplývá, že žalobce byl zadržen dne [REDAKCE] v [REDAKCE] hodin jako adresu zaměstnavatele uvedl restaurace [REDAKCE] postavení v zaměstnání [REDAKCE] Byl zadržen na ulici [REDAKCE] Dne 16. 3. 2013 byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podaném vysvětlení, ve kterém žalobce uvedl, že dnešního dne šel na stavbu po deváté hodině, kterou mají ve [REDAKCE] je to rozestavěný dům, potom šel na náměstí, potom šel domů, potom byl domluven, že ho odveze jeho kamarád do práce v [REDAKCE] když přišel k domovu, tak potkal dva policisty v uniformě, následně pro něho přijel kamarád a on šel do práce. Asi po deseti minutách mu volala kriminálka, že s ním potřebuje mluvit, vyšel z restaurace, šel k vozidlu policie. Z opisu z evidence z rejstříku trestů žalobce vyplývá, že žalobce má dvanáct záznamů v rejstříku trestů, první odsuzující rozsudek je z [REDAKCE]

[REDAKCE] činnost dle § 247 trestního zákoníku. [REDAKCE]

[REDAKCE] rozsudky mu byl ukládán trest obecně prospěšných prací. Z přestupkové komise města [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] vyplývá, že F [REDAKCE] H [REDAKCE] byl projednáván pro 10 přestupků, bylo na něho doručeno několik dalších oznámení o přestupku, která však byla odložena dle § 66 odst. 3, písm. a).

Z pracovní smlouvy ze dne 11. 3. 2013 soud zjistil, že žalobce jako zaměstnanec uzavřel s J. Š. jako zaměstnavatelem pracovní smlouvu na dobu určitou od do na pracovní pozici v restauraci. Mzda byla sjednána ve výši - Kč měsíčně.

Z potvrzení zaměstnavatele J. Š. IČ soud zjistil, že zaměstnavatel potvrdil, že žalobce jako zaměstnanec byl zaměstnán v období od a za tuto dobu mu nebyla vyplacena mzda z důvodu jeho nepřítomnosti na pracovišti. Zaměstnanci náleží čistá mzda - Kč za měsíc a za výše uvedené období by mu náležela mzda ve výši - Kč.

Ze žádosti o náhradu škody ze dne 15. 8. 2013 soud zjistil, že žalobce vyzval dne 15. 8. 2013 žalovanou k náhradě nemajetkové újmy ve výši 50.000,- Kč a náhrady škody ve výši 2.459,- Kč za nezákonné trestní stíhání. Ze stanoviska žalované ze dne 21. 2. 2014 soud zjistil, že žalovaná přiznala žalobci ušlý výdělek za 5 dní vazebního stíhání ve výši 1.483,50 Kč, omluvila se mu za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení, v jehož důsledku bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání a na náhradu nemajetkové újmy za vazbu mu poskytla částku 1.750,- Kč.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 9 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 9 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 25.000,- Kč, která mu měla vzniknout v důsledku trestního stíhání zahájeného usnesením policejního orgánu Policie ČR, KŘP Plzeňského kraje, Městské ředitelství policie Plzeň, územní odbor SKPV Plzeň ze dne 17. 3. 2013, č.j. [REDAKCE], zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 23.250,- Kč za výkon vazby a náhrady škody ve výši 975,50 Kč spočívající v ušlém zisku po dobu vazby. Žalobce u žalované své nároky uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojen nebyl v plné výši, věc tak může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).

Aby mohl být stát odpovědný za škodu podle zákona č. 82/1998 Sb. je třeba, aby byly splněny současně tři podmínky: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Existence těchto podmínek musí být bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném.

V řízení bylo prokázáno, že usnesením policejního orgánu Policie ČR, KŘP Plzeňského kraje, Městské ředitelství policie Plzeň, územní odbor SKPV Plzeň ze dne 17. 3. 2013, č.j. [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce, které bylo následně usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-jih ze dne 22. 3. 2013, č.j. [REDAKCE] zrušeno, a že žalobce byl ve vazbě od [REDAKCE] do [REDAKCE]. Usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25Cdo 1487/2001). V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, čímž mu vznikl nárok na náhradu škody (resp. nemajetkové újmy dle § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb.) z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. a z titulu nezákonné vazby dle § 9 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.

Prvním nárokem žalobce je nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 25.000,- Kč za nezákonné trestní stíhání. Soud se zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím konstatování porušení práva nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře žalobce,

přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30Cdo 2256/2011).

Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání od 2 do 10 let, tedy trest poměrně vysoký. Povaha trestné činnosti (trestný čin proti svobodě se znaky majetkové trestné činnosti), pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla působí značné společenské odsouzení stíhaného, v tomto případě bylo navíc umocněno tím, že oběťmi měly být dívky ve věku [redacted] a [redacted] a tím, že o násilné trestné činnosti na nezletilých dívkách informovala celostátní média. Tato skutečnost svědčí pro přiznání zadostiučinění v penězích.

Trestní stíhání žalobce trvalo od [redacted] do [redacted], tj. pouhých 6 dní, což je doba zcela minimální. Pouze po tuto dobu byl žalobce vystaven stresu a nejistotě, jak a kdy jeho trestní stíhání skončí. Žalobce uvedl, že nebyl pouze bezdůvodně držen týden ve vazbě, kde prožíval pocity strachu a obav o svou budoucnost (což je předmětem samostatného nároku na odškodnění), ale že byl poškozen před jeho blízkými a jeho zaměstnavatelem, kterým musel vysvětlovat okolnosti svého zadržení a dále před celým svým okolím, před kterým se nyní jen těžko zbavuje „nálepkou“, kterou mu média na základě informací od orgánů činných v trestním řízení přiřknuly. Žalobce však nebyl v novinových článcích označen jménem, ani nebyla připojena jeho fotografie, proto žalobce nemohl být s touto trestnou činností spojován přinejmenším v celostátním měřítku. O trestním stíhání se tak mohli dozvědět pouze lidé z blízkého okolí žalobce, zejména jeho zaměstnavatel, když se žalobce z důvodu vzetí do vazby nemohl dostavit do zaměstnání, a osoby blízké, které však žalobce nijak blíže neoznačil. V zaměstnání nebyl žalobce trestním stíháním nijak poškozen, když z důvodu trestního stíhání s ním nebyl pracovní poměr ukončen, žalobce mohl po propuštění z vazby i nadále vykonávat práci na základě pracovní smlouvy uzavřené s J. [redacted] Š. [redacted]. Jakou žalobci přiřkla média „nálepkou“ a jak konkrétně byl tímto poškozen, žalobce blíže nerozvedl. Tyto skutečnosti odůvodňují přiznání zadostiučinění formou konstatování porušení práva.

Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (nálezný Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (nálezný Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08).

Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy,

jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Soud dospěl k závěru, že dostatečnou satisfakcí pro žalobce je v posuzovaném případě konstatování žalovanou, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí (která tak učinila ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 6. 2013), neboť takto je soudem rozhodováno i v obdobných případech. Zadostiučinění v penězích je poškozeným obvykle přiznáváno zejména v případech, kdy trestní stíhání bylo vedeno delší dobu pro podezření ze spáchání závažných trestných činů, bylo značně medializováno s konkrétním označením poškozeného (ať již jménem či fotografií), poškozený v důsledku trestního stíhání přišel o zaměstnání, rodinu, společenskou prestiž (u osoby veřejně známé a uznávané), byl bezúhonný, apod., což není případ žalobce. Dostatečným zadostiučiněním pro žalobce bylo již to, že usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce bylo zrušeno za 6 dní na základě stížnosti žalobce. Takto krátké trestní stíhání neodůvodňuje přiznání zadostiučinění v penězích, a to i za situace, kdy nezasáhlo do jeho dobré pověsti (žalobce byl v minulosti 12x soudně trestán, o jeho dobré pověsti tak lze pochybovat), ani do pracovního či osobního života. Pro všechny uvedené důvody soud žalobu o zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 25.000,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení od 16. 1. 2014 do zaplacení jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).

Druhým nárokem žalobce je nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 23.250,- Kč za nezákonnou vazbu. Základ nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vazbě shledal soud důvodným, proto se zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování porušení práva nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 9 odst. 1, § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z celkové délky omezení osobní svobody a následků způsobených v osobnostní sféře žalobce (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30Cdo 914/2011). Při hodnocení následků neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře poškozené osoby je nutno vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost apod. Navíc je třeba přihlídnout k dalším individuálním okolnostem jednotlivého případu, jakými mohou být životní podmínky ve vazební věznici, možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými příslušníky a s okolím, s tím související porušení práva na rodinný život, atd. Popřípadě je třeba zabývat se též dopadem uvalení vazby do profesního života jedince, do jeho společenské pověsti a cti; v tomto ohledu může být popřípadě relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby a za jakých okolností byla šířena (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30Cdo 2357/2010).

Žalobce byl na osobní svobodě omezen 7 dní, což je doba velmi krátká. Žalobce svůj pobyt ve vazbě nijak nehodnotil, neuváděl konkrétní dopady na jeho osobu, na jeho rodinný, profesní či společenský život, pouze obecně konstatoval, že ve vazbě prožíval pocity strachu a obav o svou budoucnost, což ale platí pro všechny umístěné osoby ve vazební věznici. Kromě omezení osobní svobody tak nebyly žádné závažné zásahy do práv žalobce tvrzeny. Pro výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou

újmu, která žalobci vznikla výkonem vazby, je částka 3.500,- Kč, tj. 500,- Kč za 1 den vazby, když tato výše má též oporu v judikatuře Nejvyššího soudu ČR (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30Cdo 2357/2010). Žalovaná žalobci zaplatila na náhradu nemajetkové újmy 1.750,- Kč (250,- Kč za 1 den), soud ji tak zavázal k úhradě zbývajících 1.750,- Kč včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení, a to od 16. 2. 2014 do zaplacení ve smyslu § 15 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., § 1968 odst. 1 věty první a § 1970 zák. č. 89/2012 Sb. a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., (viz stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb.). Žalobce svůj nárok u žalované uplatnil dne 15. 8. 2013, šestiměsíční lhůta uplynula dne 15. 2. 2014, ode dne následujícího byla žalovaná v prodlení s plněním peněžitého závazku. Zároveň soud zavázal žalovanou k zaplacení zákonného 8,05 % úroku z prodlení z částky 1.750,- Kč za období, kdy byla v prodlení s plněním, a to od 16. 2. 2014 do 25. 2. 2014. Lhůtu k plnění stanovil soud odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu objektivní nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů (výrok I.).

Ve zbývajících části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonnou vazbu ve výši 21.500,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení p.a. z částky 25.000,- Kč od 16. 1. 2014 do 15. 2. 2014 a z částky 21.500,- Kč od 16. 2. 2014 do zaplacení, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).

Třetím nárokem žalobce je nárok na náhradu škody ve výši 975,50 Kč spočívající v ušlém zisku za období od [redacted] do [redacted] kdy byl ve vazbě. Podle § 26 zákona č. 82/1998 Sb. pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem. Podle § 442 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Podle zákona č. 82/1998 Sb. je možné hradit též škodu spočívající ve ztrátě na výdělku (§§ 28, 29, 30 citovaného zákona). Žalobce pracovní smlouvou prokázal, že od [redacted] [redacted] byl zaměstnán jako [redacted] v restauraci [redacted] za měsíční mzdu [redacted] - Kč. Pokud by nebyl vzat do vazby, nešel by mu v období od [redacted] do [redacted] výdělek.

Podle § 28 zákon ač. 82/1998 Sb. způsob výpočtu průměrného výdělku pro určení ušlého zisku pro účely tohoto zákona stanoví vláda nařízením. Tímto nařízením je nařízení vlády č. 116/1998 Sb., dle jehož § 1 se průměrným výdělkem rozumí průměrný výdělek zjišťovaný podle zvláštního zákona pro pracovní právní účely a nelze-li průměrný výdělek takto určit, vychází se při jeho určení z okolností jednotlivého případu, zejména z daňového priznání. Podle § 353 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „ZPr“), průměrný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu účtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z odpracované doby v rozhodném období. Podle § 354 odst. 1 ZPr není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak, je rozhodným obdobím předchozí kalendářní čtvrtletí. Podle odst. 2 téhož ustanovení průměrný výdělek se zjistí k prvnímu dni kalendářního měsíce následujícího po rozhodném období. Podle § 355 odst. 1 ZPr jestliže

zaměstnanec v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů, použije se pravděpodobný výdělek.

Rozhodným obdobím v daném případě je 4. čtvrtletí roku 2012, neboť se jedná o kalendářní čtvrtletí předcházející dni, v němž žalobci vzniklo právo na náhradu platu (§ 354 odst. 1 ZPr), v tomto období nebyl žalobce zaměstnán v restauraci [REDAKCE], jeho průměrný či pravděpodobný výdělek by byl zjišťován jen s velkými obtížemi, proto soud vycházel z hrubého výdělku sjednaného v pracovní smlouvě ze dne [REDAKCE], tj. [REDAKCE],- Kč měsíčně (§ 1 odst. 2 nař. vlády č. 116/1998 Sb.). Podle § 365 odst. 1 ZPr se průměrný výdělek zjistí jako průměrný hodinový výdělek. Soud jej vypočetl na částku [REDAKCE] Kč tak, že vydělil plat ve výši [REDAKCE]- Kč počtem pracovních hodin v měsíci březnu 2013, tj. [REDAKCE]. Žalobce byl ve vazbě od [REDAKCE] (sobota) do [REDAKCE], tj. 5 pracovních dní (18. – 22. 3. 2013), za toto období mu ušel plat ve výši 2.118,80 Kč [REDAKCE].

Při jednání u Okresního soudu Plzeň-jih dne 19. 3. 2013 žalobce uvedl, že v restauraci [REDAKCE] pracuje jako [REDAKCE]. V řízení bylo prokázáno, že žalobce byl zadržen v sobotu [REDAKCE], a to poté, kdy vyšel z restaurace [REDAKCE]. Žalobce při jednání u Okresního soudu Plzeň-jih dne [REDAKCE] vypověděl, že 16. měl jít do práce [REDAKCE]. S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalobce v sobotu dne [REDAKCE] vykonával [REDAKCE] práce u svého zaměstnavatele J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] v restauraci [REDAKCE] v průběhu prací byl zadržen policií, proto mu za den 16. 3. 2013 v důsledku nezákonného omezení osobní svobody ušel zisk, který nelze prokázat, proto mu soud přiznal na ušlém zisku náhradu ve výši 170,- Kč (§ 30 zákona č. 82/1998 Sb.). V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce vykonával výdělečnou činnost i v neděli 17. 3. 2013, nebylo tak prokázáno, že by mu v příčinné souvislosti s vazbou ušel zisk.

Soud dospěl k závěru, že žalobci ušel zisk (výdělek) po dobu [REDAKCE] a od [REDAKCE] [REDAKCE] v celkové výši 2.288,80 Kč, žalovaná žalobci zaplatila 1.483,50 Kč, proto soud žalovanou zavázal k úhradě zbývajících 805,30 Kč včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení, a to od 16. 2. 2014 do zaplacení. Zároveň soud zavázal žalovanou k zaplacení zákonného 8,05 % úroku z prodlení z částky 1.483,50 Kč za období, kdy byla v prodlení s plněním, a to od 16. 2. 2014 do 25. 2. 2014. Lhůtu k plnění stanovil soud odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu objektivní nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů (výrok I.).

Ve zbývajících částech, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení náhrady škody spočívající v ušlém výdělku ve výši 170,20 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení p.a. z částky 2.459,- Kč od 16. 1. 2014 do 15. 2. 2014 a z částky 170,20 Kč od 16. 2. 2014 do zaplacení, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o.s.ř., § 146 odst. 2 za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo

záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. V souzeném případě byl žalobce zcela úspěšný v obou nárocích na náhradu nemajetkové újmy (žalovaná poskytla žalobci plnění až po podání žaloby a po uplynutí lhůty dle § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.), nepatrně neúspěšný byl v nároku o náhradu škody, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši. Žalobci vznikly náklady právního zastoupení ve výši 38.622,- Kč, která sestává z odměny za 2 x 4 úkony právní služby po 3.100,- Kč a 4 úkony právní služby po 1.000,- Kč, (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, částečné zpětzvetí žaloby a účast na jednání před soudem dne 27. 7. 2015 ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále jen „AT“), paušální náhrady hotových výdajů za 4 úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT, 6 x 100,- Kč za promeškaný čas za cestu z Plzně do Prahy a zpět (§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), náhrady cestovních výdajů ve výši 1.319,- Kč za jízdu k jednání soudu dne 27. 7. 2015 osobním automobilem zn. LAND ROVER DISCOVERY 3, reg. zn. [REDAKCE] při průměrné spotřebě pohonných hmot (NM) 9,4 l /100 km, na trase Plzeň – Praha a zpět v délce 186 km, při vyhláškové ceně motorové nafty ve výši 36,10 Kč/1 litr (§ 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 158 zák. č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. c) vyhl. č. 328/2014 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,70 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b) zák. č. 262/2006 Sb.) a 21 % DPH ve výši 6.703,- Kč. Jejich zaplacení uložil soud žalované ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku (odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů), k rukám zástupce žalobce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dvakrát v písemném vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 31. července 2015

Mgr. Markéta Jirásková, v. r.
s o u d k y n ě

Za správnost vyhotovení
Kopačková